

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 536/2015
18.08.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Т., због кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Т., адвоката А.П. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 503/14 од 22.10.2014. године (којом је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.бр. К-2821/13 од 29.11.2013. године) и Посл.бр.Кж3-2/15 од 27.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.08.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Т., адвоката А.П., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 503/14 од 22.10.2014. године (којом је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.бр. К-2821/13 од 29.11.2013. године) и Посл.бр.Кж3-2/15 од 27.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Посл.бр. К-2821/13 од 29.11.2013. године, окривљени Б.Т., на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен је од оптужбе за кривично дело посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ), јер није доказано да је учинио дело за које се оптужује, те је одлучено да се окривљени ослобађа плаћања паушала и трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 бр. 503/14 од 22.10.2014. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду, преиначио је пресуду Основног суда у Новом Саду бр.К-2821/13 од 29.11.2013. године тако што је окривљеног Б.Т. огласио кривим за кривично дело посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези са ставом 1. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од 8-осам месеци коју ће извршити тако што ће је издржавати у просторијама у којима станује, с тим да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује

суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 22.435,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Посл.бр.КжЗ-2/15 од 27.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу окривљеног Б.Т. изјављену путем браниоца и пресуду Апелационог суда у Новом Саду бр.Кж1 503/14 од 22.10.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. Б.Т., адв. А.П., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и битне повреде поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да усвоји захтев за заштиту законитости и пресуде Апелационог суда у Новом Саду КжЗ-2/15 од 27.03.2015. године и Кж1 503/14 од 22.10.2014. године укине и списе врати на поновно одлучивање том суду као другостепеном суду, пред измењеним другостепеним већем или да пресуде преиначи тако што ће окривљеног Б.Т. у целини ослободити од оптужбе, као и да одложи извршење правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 503/14 од 22.10.2014. године до одлуке по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окр. Б.Т. Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.Т., адв. А.П., је недозвољен.

Поведа кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног само је формално истакнута као разлог подношења захтева, којим се у овом делу оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама, а што произилази из самих навода захтева да је повреда закона у питању последица погрешног утврђења одлучних чињеница у погледу предузимања инкриминисаних радњи од стране окривљеног, имајући у виду да он пориче извршење кривичног дела, да је исказ оштећене потупно нејасан и непотпун и да нема било ког јасног и уверљивог доказа да је окривљени извршио кривично дело у питању, због чега је и закључак суда о кривици окривљеног погрешан.

Даљим наводима захтева, не опредељујући о којој одређеној повреди закона је реч, бранилац окривљеног истиче недостатке у побијаним правноснажним пресудама који се, према наводима захтева, састоје у одсуству оцене Апелационог суда у Новом Саду исказа оштећене А.В. и одсуству разлога за оцену разлика у њеним исказима датим током поступка, посебно у погледу чињеница од којих зависи закључак суда о постојању како објективних обележја кривичног дела у питању (да ли се, када и за чији рачун оштећена бавила проституцијом и да ли је на то наведена нечијим подстицањем, односно подстрекавањем), тако и

субјективних обележја дела у погледу директног умишљаја окривљеног, и посебно свести да је оштећена малолетна и такође, у одсуству разлога за закључак да исказ оштећене на посредан начин потврђују и налази вештака психијатра и психолога, при чему се у пресуди и не интерпретира исказ оштећене дат вештацима. Недостаци пресуде на које се указује овим наводима захтева предвиђени су као битна повреда одредаба кривичног поступка у члану 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, због погрешне примене одредаба чл. 427. и 444. ЗКП, која је била од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, а тиче се пропуста у погледу достављања окривљеном првостепене пресуде Основног суда у Новом Саду К 2821/13 од 29.11.2013. године и жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду изјављене против те пресуде.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.Т. недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.